

KLAS ÖSTMAN om

management by ka-poff!

Det är något mystiskt med det politiska landskapet inför valet. Varför har socialdemokraterna inte 100 procent i opinionsmätningarna? Själv har jag givetvis sträckt mina nyliberala vapen för länge sedan. Vad annat är att göra, när Göran Persson och hans statsråd bortom minsta tvivel har visat att de är Sveriges mest kompetenta regering någonsin?

Med hjälp av den senaste internationella spetsforskningen inom mediahantering har man ju tillägnat sig ett alldeles idiotsäkert sätt att lösa alla samhällsliga problem. Metoden har ett långt och invecklat vetenskapligt namn – men brukar för enkelhetens skull kallas ”ka-poff!”, rätt och slätt. Den har hittills applicerats med fullständig framgång på en rad områden.

ARBETSMARKNADSPOLITIKEN erbjuder kanske det mest häpnadsväckande exemplet. För inte så många år sedan var Sverige fullt av arbetslösa människor. De är som bekant försvunna nu. Ka-poff! Det räckte att flytta en del av de besvärande siffrorna till andra kolumner, som arbetsmarknadsåtgärder, kunskapslyft, förtidspension...så var det klart. Arbetslöshetsmålet uppnått. Liksom många andra banbrytande upptäckter framstår ka-poffmetoden för arbetslöshetsbekämpning i efterhand som generande enkel. Men det gäller ju faktiskt att komma på den. Och det hade Bo Lundgren aldrig klarat. Aldrig.

Inom näringspolitiken har samtidigt utvecklats en specialmodell av ka-poffmetoden, den så kallade Björne-poffen. När det ser ut att strula till sig är det bara att kasta in Björn Rosengren i röran. Han är själv allt ka-poff som behövs. Med ett eller två briljant ogenomtänkta uttalanden kan Rosengren få såväl samtliga journalister som alla vanliga medborgare i landet att glömma allt om vad saken handlade om från början. Och ser man inga problem, så finns det heller inga; åtminstone inte i någon politiskt relevant mening.

ALLRA MEST använd är dock ka-poffmetoden inom utbildning och forskning. Ja, egentligen var det här den först utarbetades, när studentexamen avskaffades i slutet av 1960-talet. Den tidens ka-poffpion-

järer hade insett att en formell prövning av studenternas kunskaper var ett onödigt hinder för en dramatisk höjning av utbildningsnivån i landet. Utan den besvärliga examinationen blev det fritt fram att göra studenter av hela årskullar på en gång. Ordet utbildning framstod, bör man notera, som avgörande i sammanhanget. Ka-poffmetoden har begränsningar, även den. Och en av de saker den inte kan fixa är bildning. Utbildning går däremot fint. Det allt mer monumentala studentfirandet är faktiskt ett ständigt växande monument över ka-poff. Utanverket står, som vi alla kunnat notera vid senaste terminsslut, i omvänt proportionellt förhållande till innehållet, helt enligt ka-pofflärens grundsatsar.

ANVÄNDNINGEN AV KA-POFF på utbildningsområdet har dock stegrats till helt nya nivåer under de senaste åren. Fler professorer? Enkelt, bara att ge universitetslektorerna en ny titel – högre lön eller tid för forskning behövs inte, för vem tackar nej till att få kalla sig professor? Fler universitet? Lika enkelt, man döper om några högskolor, utan att fästa avseende vid dvärgalåten från olika så kallade sakkunniga. Eller en massa grundskoleelever som blir så eftertryckligt underkända att de inte alls är behöriga till gymnasiet? Minister Östros ger bara begreppet behörig ett nytt innehåll, så att det i fortsättningen inkluderar även obehöriga.

Det enda jag inte förstår är varför regeringen inte använder ka-poff ännu mer. Genom att lägga till några nollor på alla sedlar kan man göra samtliga svenskar till miljonärer, medan vår allmänna statushunger kan tillgodoses med ett stort nyadlingsprogram. Ett folk enbart bestående av professorer, miljonärer och hertigar – vore inte det ett mål värdigt den mest kompetenta regeringen någonsin?

Klas Östman (klas.ostman@svensktidskrift.se) är redaktör för Svensk Tidskrift.